

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Β' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ

ΘΕΜΑΤΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΟΙΡΩΝ

2013-2014

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΟΙΡΩΝ

2013-2014

«Θέματα Μυθολογίας Στην Αρχαία Ελληνική Τέχνη»

«Οι Δώδεκα Άθλοι Του Ηρακλή»

Μαθητές:

Αναγνωστάκης Βαγγέλης

Γιαννούτσος Δημήτρης

Ζαμπετάκη Αγάπη

Κουκουμπεδάκης Νεκτάριος

Σαββάκης Μύρος

Υπεύθυνη Καθηγήτρια:

Καλοχριστιανάκη Ευτυχία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

➤ Πρόλογος.....	4
➤ Ηρακλής.....	5
• Η γέννηση.....	5
• Τα παιδικά χρόνια.....	6
• Το λιοντάρι του Κιθαιρώνα.....	7
• Ο Ηρακλής βασιλιάς της Θήβας.....	7
• Η μανία του Ηρακλή.....	8
• Θάνατος Αμφιτρύωνα και Αλκμήνης.....	8
➤ Οι δώδεκα άθλοι του Ηρακλή.....	9
• Η ζώνη της Ιππολύτης.....	10
• Η Κερυνίτις έλαφος.....	11
• Η κόπρος του Αυγεία.....	12
• Οι Στυμφαλίδες όρνιθες.....	15
• Τα άλογα του Διομήδη.....	17
• Τα μήλα των Εσπερίδων.....	19
• Τα βόδια του Γηρυόνη.....	22
• Ο κάπρος του Ερύμανθου.....	24
• Ο κρητικός ταύρος.....	27
• Ο Κέρβερος.....	29
• Το λιοντάρι της Νεμέας.....	30
• Η Λερναία Ύδρα.....	34

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στην εργασία του Β' τετραμήνου η ομάδα μας αποφάσισε να ασχοληθεί με την ιστορία και τους άθλους ενός από τα πιο πολυσυζητημένα πρόσωπα της Αρχαίας Ελληνικής Μυθολογίας, τον ημίθεο Ηρακλή.

Σε αυτή την απόφαση, καθοριστικό ρόλο έπαιξε το ενδιαφέρον μας να ανακαλύψουμε τις πιο κρυμμένες πτυχές της ζωής του πολυσυζητημένου ήρωα όπως και το να γνωρίσουμε τα κατορθώματα για τα οποία είναι γνωστός. Ταυτόχρονα, όμως, ανακαλύψαμε και άλλους ήρωες των αρχαίων ελληνικών χρόνων που βρίσκονταν συχνά στην επικαιρότητα της μυθολογίας. Έτσι, σε αυτή την εργασία είναι συγκεντρωμένα μερικά στοιχεία για την γέννηση του ημίθεου, την παιδική του ηλικία, την μετέπειτα ζωή και τα κατορθώματα του.

ΗΡΑΚΛΗΣ

➤ Η ΓΕΝΝΗΣΗ

Ο Δίας έχοντας δει την Αλκμήνη στο παρελθόν, επιθυμούσε να κάνει μαζί της ένα παιδί που θα ήταν ο πιο δυνατός ανάμεσα στους θνητούς και που θα μπορούσε να τους λυτρώσει από τα δεινά τους. Παρόλα αυτά, η Αλκμήνη ήταν συνδεδεμένη με τον Αμφιτρύωνα και ήθελε να παραμείνει πιστή στο πλευρό του. Έτσι, για να πραγματοποιήσει την επιθυμία του εκμεταλλεύτηκε την απουσία του Αμφιτρύωνα στο πόλεμο με σκοπό να την πλησιάσει.

Ένα βράδυ, ο Δίας πήρε την μορφή του Αμφιτρύωνα την επισκέφτηκε. Η Αλκμήνη θέλησε να ακούσει για την εκστρατεία στους Τηλεβόες και να βεβαιωθεί πως εκδικήθηκε για τον θάνατο των αδελφών της. Αφού ο Δίας έκανε αυτά, της έδωσε ένα χρυσό κύπελλο σαν λάφυρο από την εκστρατεία και ύστερα πλάγιασε μαζί της. Μετά από αυτό εξαφανίστηκε.

Ο Αμφιτρύωνας όμως επέστρεψε την ίδια νύχτα και ενώ ήταν πεπεισμένος για την χαρά της Αλκμήνης μετά από τόσο καιρό απουσίας του, μετά που κοιμήθηκε μαζί της διαπίστωσε πως δεν ήταν αρκετά τρυφερή. Έτσι, θέλησε να μάθει τον λόγο και Αλκμήνη του αφηγήθηκε όλα όσα είχαν προηγηθεί αφού πίστευε πως είχε κοιμηθεί μαζί του. Μετά από αυτό και για να μάθει όσα είχαν συμβεί πραγματικά, ο Αμφιτρύωνας κατέφυγε στον μάντη Τειρεσία ο οποίος του αποκάλυψε τι είχε γίνει.

Ενώ ο καιρός περνούσε και πλησίαζε η ώρα της γέννησης του Ηρακλή, η Ήρα, που είχε μάθει για τις ενέργειες του Δία, ήθελε να πάρει εκδίκηση. Όταν έφτασε η μέρα να γεννηθεί ο Ηρακλής, ο Δίας συγκέντρωσε τους υπόλοιπους θεούς και τους είπε πως το παιδί που θα ερχόταν εκείνη την ημέρα στον κόσμο θα εξουσίαζε όλους τους άλλους.

Η Ήρα με δόλο τον προκάλεσε να ορκιστεί πως όντως αυτός που θα γεννιόταν θα κυριαρχούσε σε όλους και έτσι και έγινε. Αμέσως μετά, η Ήρα κατέφτασε τον Όλυμπο στην γυναίκα του Σθένελου, τη Νικίπη. Σκοπός της ήταν να γεννηθεί κάποιος άλλος πιο νωρίς από τον Ηρακλή έτσι ώστε να μην εξουσιάσει εκείνος. Αφού λοιπόν παρακάλεσε τις Μοίρες να «δέσουν» τους πόνους της Αλκμήνης έτσι ώστε να καθυστερήσει την γέννηση του Ηρακλή και επιτάχυνε τους πόνους της Νικίπης. Έτσι, πέτυχε τον σκοπό της.

➤ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μετά την γέννηση του Ηρακλή, η Αλκμήνη φοβούμενη την ζήλια της Ήρας, εγκατέλειψε το μικρό βρέφος σε ένα άλσος. Η Αθηνά όμως έτυχε να περάσει μαζί με την Ήρα. Η Αθηνά έπεισε την Ήρα να θηλάσει το μωρό όμως επειδή εκείνο την πόνεσε το πέταξε κάτω. Αμέσως, η Αθηνά το γύρισε πίσω στην Αλκμήνη και αυτή κάπως πιο ήρεμη, δέχτηκε να το μεγαλώσει.

Η Ήρα όμως δεν είχε ξεχάσει τον θυμό της για τον μικρό Ηρακλή. Θέλοντας να αφανίσει ολοκληρωτικά το βρέφος, αποφάσισε να στείλει δυο μεγάλα φίδια τα μεσάνυχτα έτσι ώστε να κατασπαράξουν και τον Ηρακλή και τον Ιφικλή.

Τα φίδια κατάφεραν και μπήκαν στο σπίτι και σύρθηκαν μέχρι το δωμάτιο των δύο παιδιών. Ο Δίας «έλουσε» με φως το δωμάτιο και έτσι τα μωρά ξύπνησα. Ο Ιφικλής στο θέαμα των δύο φιδιών άρχισε να κλαίει και έτσι ξύπνησε και τον Ηρακλή και τους γονείς του. Φτάνοντας η Αλκμήνη, ο Αμφιτρύωνας και άλλοι οι άνθρωποι που είχαν φωνάξει βρήκαν τον Ηρακλή να χαμογελάει κρατώντας στα χέρια του τα δύο φίδια και λίγο αργότερα να τα πετάει κάτω νεκρά. Όλοι τότε κατάλαβαν πως εκείνο το μωρό ήταν διαφορετικό από τα άλλα και ο Αμφιτρύωνας επιβεβαιώθηκε πως ο Ηρακλής ήταν γιος του Δία.

Την μέρα που ακολούθησε, ο Αμφιτρύωνας κάλεσε τον μάντη Τειρεσία και του ζήτησε να του αποκαλύψει το μέλλον του παιδιού. Έτσι, ο δεύτερος του μίλησε για όλα τα κατορθώματα και τους άθλους που θα επιτελέσει, πως θα δοξαστεί ανάμεσα στους υπόλοιπους ανθρώπους και προφήτευσε ακόμα και τον θάνατο του. Τέλος, τον συμβούλεψε λέγοντας του όλα αυτά τα οποία θα έπρεπε να κάνει έτσι ώστε να προφυλάξει το σπίτι του από μοχθηρά πνεύματα.

Ο Ηρακλής μεγάλωσε χωρίς κάποιο άλλο επεισόδιο μέχρι την ηλικία που άρχισε η εκπαίδευση του. Διδάχθηκε από τους πιο γνωστούς δασκάλους. Έμαθε γράμματα, κιθάρα, πάλη και πυγμή, αρματοδρομία και ιππασία, χρήση των όλων και της ασπίδας.

Η διδασκαλία του παρόλα αυτά δεν είχε καλό τέλος. Κατά την διάρκεια ενός μαθήματος κιθάρας, ο δάσκαλος του Λίνος του έκανε παρατήρηση επειδή έπαιζε πολύ άτεχνα. Οξύθυμος καθώς ήταν ο Ηρακλής τον σκότωσε με την κιθάρα του. Αμέσως κατηγορήθηκε για

φόνο όμως επικαλούμενος ένα νόμο του Ραδάμανθου κατάφερε να σωθεί. Ο Αμφιτρύωνας όμως, φοβούμενος πως θα ξανασυμβεί κάτι ανάλογο τον έστειλε μακριά από την πόλη και τους ανθρώπους να φυλάει τα κοπάδια του. Εκεί έκατσε τα υπόλοιπα εφηβικά του χρόνια και ενώ ξαναγύρισε στην Θήβα λίγο πριν την ενηλικίωση του για να πάρει το αξίωμα του δαφνηφόρου.

➤ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ ΚΙΘΑΙΡΩΝΑ

Ο Ηρακλής κατάφερε το πρώτο του επίτευγμα στα δεκαοχτώ του χρόνια. Εκείνη την εποχή είχε εμφανιστεί στην Θήβα ένα λιοντάρι που κατασπάραζε όλα τα βόδια του Αμφιτρύωνα και του Θέσπιου. Το λιοντάρι αυτό ήταν τόσο άγριο που κανένας δεν είχε το θάρρος να το αντιμετωπίσει εκτός από τον Ηρακλή. Ο ίδιος κατέφτασε στην Θήβα και φιλοξενήθηκε από τον βασιλιά καθ' όλη την παραμονή του εκεί.

Ο Θέσπιος μάλιστα είχε που είχε πενήντα κόρες, θαύμασε τόσο πολύ την δύναμη του Ηρακλή ώστε να θελήσει κάθε μία από αυτές να κάνει ένα παιδί με αυτόν. Κάθε βράδυ, μετά από την καθημερινή προσπάθεια εξόντωσης του λιονταριού ο Θέσπιος του έστελνε και μία κόρη του και ο Ηρακλής νομίζοντας πως είναι η ίδια κοπέλα κοιμήθηκε με όλες, εκτός από μία. Επειδή εκείνη του το αρνήθηκε, ο Ηρακλής προσβλήθηκε και την καταδίκασε να μείνει για πάντα παρθένα και να τον υπηρετεί σαν ιέρεια στο ιερό που ανεγέρθηκε προς τιμήν του στις Θέσπιες.

➤ Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΘΗΒΑΣ

Μετά από την εξόντωση του λιονταριού στο Θέσπιο, ο Ηρακλής αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην Θήβα. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού του, συνάντησε απεσταλμένους του βασιλιά Εργίνου που πήγαιναν να εισπράξουν φόρο από τους Θηβαίους, καθώς οι τελευταίοι ήταν υποταγμένοι στους Μινύες. Ο Ηρακλής προσπάθησε να τους εμποδίσει όπως και τα κατάφερε και όπως ήταν φυσικό βγήκε νικητής της συμπλοκής.

Όταν αυτά έφτασαν στα αυτιά του Εργινίου θύμωσε και ζήτησε τον λόγο από τον Κρέοντα, τότε βασιλιά της Θήβας. Ο Ηρακλής, προνοητικός καθώς ήταν, μάζεψε όσους περισσότερους συντρόφους μπορούσε και με λάφυρα από τους ναούς των θεών κατάφερε να νικήσει τον στρατό του Εργινίου.

Έπειτα από αυτό, ο ίδιος ανάγκασε τους Μινύες να πληρώνουν τρεις φορές μεγαλύτερο φόρο από τους κατοίκους της Θήβας και αφού επιτέθηκε στον Ορχομενό, τον κυρίευσε ολοκληρωτικά. Ο Κρέοντας, ευγνώμων για τα κατορθώματα αυτά, παρέδωσε σε αυτόν την εξουσία και του έδωσε την κόρη του, Μεγάρρα, για γυναίκα.

➤ Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Ο Ηρακλής μετά τον γάμο του με την Μεγάρρα, η οποία του είχε χαρίσει οκτώ ή πέντε παιδιά (ανάλογα με τον μύθο) συνέχισε να ζει στην Θήβα.

Κάποια μέρα, η Ήρα μη έχοντας ξεχάσει το μίσος της για αυτόν κατάφερε να τον τρελάνει και να του θολώσει το μυαλό. Ο Ηρακλής θόλωσε τόσο πολύ που με το ίδιο του το τόξο σκότωσε τα παιδιά του, την γυναίκα του και δύο από τα τρία παιδιά του αδερφού του, Ιφικλή. Απειλούσε πως θα σκοτώσει ακόμα και τον Αμφιτρύωνα όμως η Αθηνά πετώντας του μία πέτρα τον έριξε σε βαθύ ύπνο.

Μόνο όταν αντίκρισε το φρικτό θέαμα κατάλαβε το μέγεθος του κακού που είχε προκαλέσει. Εκούσια εγκατέλειψε την πόλη του και πήγε κοντά στον Θέσπιο για να καθαρίσει το μίasma του φόνου της οικογένειάς του. Ακόμα, μετά την επίσκεψη του στο μαντείο των Δελφών, όπου και του δόθηκε προφητεία, ο ίδιος έμεινε στην Τίρυνθα κοντά στον Ευρυσθέα για δώδεκα χρόνια έτσι ώστε να εξαγνιστεί και να «μαλακώσει» τον θυμό της Ήρας απέναντι του. Από εκείνη την στιγμή και έπειτα, ο μέχρι τότε Αλκείδης μετονομάστηκε από την Πυθία "Ηρακλής" αφού αποκτούσε ατέλειωτη δόξα ("κλέος άθφιτον") με το να δίνει ωφέλεια ("ήρα").

➤ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑ ΚΑΙ ΑΛΚΜΗΝΗΣ

Ο Αμφιτρύωνας άφησε την τελευταία του πνοή πολεμώντας ενάντια στον Εργίνιο. Μετά από αυτό, ο Ηρακλής πάντρεψε την μητέρα του με τον Ροδάμανθου και διέμεινε στην Ωκαλέα της Βοιωτίας. Μάλιστα, ο μύθος λέει πως όταν η Αλκμήνη πέθανε ο Ερμής την πήγε στα νησιά των Μακάρων και έτσι έγινε γυναίκα του Ροδάμανθου και πως αντί για το σώμα της τοποθέτησε μέσα στο φέρετρο μια πέτρα. Όταν τα παιδιά της το σήκωσαν και το άνοιξαν αφού απόρησαν για το μεγάλο βάρος, ανακάλυψαν την πέτρα. Τέλος, η πέτρα στήθηκε στο άλσος όπου αργότερα προσέφεραν λατρεία στον βωμό της Αλκμήνης.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΘΛΟΙ

Ο Ηρακλής αμέσως μετά τη προφητεία από το Μαντείο των Δελφών εγκατέλειψε την Θήβα με σκοπό να ξεκινήσει τους αγώνες του και τις περιπλανήσεις του. Η μόνη του βοήθεια κατά την διάρκεια ολοκλήρωσης των άθλων ήταν ο ανιψιός του Ιόλαος. Έτσι υπηρέτησε δώδεκα ολόκληρα χρόνια κοντά στον ξάδερφο του Ευρυσθέα εκτελώντας τα θελήματα του.

Η αμοιβή που το μαντείο του υποσχόταν για αυτό του το κατόρθωμα ήταν η αθανασία και η ζωή κοντά στους υπόλοιπους θεούς στον Όλυμπο. Μέσω αυτής της υποταγής ο Ηρακλής ήθελε να εξαγνιστεί από το βάρος του φόνου της οικογένειάς του αλλά και συνέβαλλε στην εξόντωση άγριων θηρίων, στην κατάκτηση πολλών πόλεων και στην υποδούλωση πολλών λαών. Στην πραγματικότητα όμως η πραγματική αιτία αυτής του της δοκιμασίας ήταν η Ήρα και το μίσος που έτρεφε για αυτόν. Ίσως μάλιστα και για αυτό τον λόγο ο Ευρυσθέας παρακινούμενος από την Ήρα να του ανέθεσε αυτές τις εργασίες, λόγω μεγάλου κινδύνου που ο ίδιος θα διέτρεχε, με σκοπό να του αφαιρέσει την ζωή. Παρόλα αυτά, ο Δίας κάθε φορά που έβλεπε τον γιο του να κινδυνεύει λυπόταν πολύ όμως δεν μπορούσε να κάνει κάτι μιας και ο ίδιος είχε ορίσει την μοίρα. Παρά τις δυσκολίες ο Ηρακλής κατάφερε να φέρει σε πέρας όλα αυτά που του ανατέθηκαν και να νικήσει κάθε εμπόδιο.

Τα όπλα που χρησιμοποίησε ο Ηρακλής διακρίνονται σε δύο κατηγορίες: σε αυτά που έφτιαξε μόνος του, όπως τη λεοντή και το ρόπαλο και σε αυτά που του είχαν δωρίσει οι θεοί, όπως το τόξο, το ξίφος, ο θώρακας και ο πέπλος. Η λεοντή ήταν φτιαγμένη από το τομάρι του λιονταριού που ο ίδιος είχε σκοτώσει στην Νεμέα και δεν μπορούσε να την διαπεράσει σίδηρο. Το ρόπαλο του πάλι ήταν κατασκευασμένο από κλωνάρι αγριελιάς από το δάσος της Νεμέας. Με το δεύτερο όπλο συναντάται επίσης σε πολλές απεικονίσεις καλλιτεχνικών δημιουργημάτων της αρχαίας Ελλάδας. Το τόξο και η φαρέτρα του είχαν δοθεί από τον Απόλλωνα, ο χρυσός θώρακας από τον Ήφαιστο και το πέπλο από την Αθηνά. Τέλος, ο Ποσειδώνας του είχε δωρίσει γρήγορα άλογα. Με αυτά τα όπλα κατάφερε να ξεπεράσει κάθε κίνδυνο και να εκτελέσει με επιτυχία τους άθλους του.

❖ Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΙΠΠΟΛΥΤΗΣ

Στην πόλη Θεμισκυρα κατοικούσαν οι Αμαζόνες, λαός που στην κοινωνία του κύριο ρόλο έπαιζαν οι γυναίκες. Ασχολούνταν κυρίως με τον πόλεμο και ήταν γνωστές για τον περίτεχνο τρόπο με τον οποίο χειρίζονταν το τόξο και το ακόντιο. Βασίλισσα τους ήταν η Ιππολύτη, στην οποία είχε δοθεί σαν δώρο από τον πατέρα της μια ζώνη, σύμβολο της αρχηγίας της.

Ο Ευρυσθέας έχοντας ακούσει για την φημισμένη ζώνη, θέλησε να την αποκτήσει και επιστράτευσε για αυτό τον Ηρακλή. Ο τελευταίος, συγκέντρωσε πολλούς άνδρες και αφού επιβιβάστηκαν σε ένα καράβι, ξεκίνησαν για την εκστρατεία. Μετά από καιρό, έφτασε στο λιμάνι της Θεμισκυρας και μίλησε στην Ιππολύτη για την αιτία του ερχομού του. Μάλιστα, είχε καταφέρει να την πείσει μέχρι την στιγμή που επενέβη η Ήρα. Η θεά μεταμορφώθηκε σε αμαζόνα και έκανε τις υπόλοιπες γυναίκες να πιστεύουν πως ο Ηρακλής αποσκοπούσε στην κατάκτηση της εξουσίας τους. Μετά από αυτό, οι Αμαζόνες επιτέθηκαν στον στρατό του ήρωα όμως νικήθηκαν, ενώ ο ίδιος μετά από μια σκληρή σύγκρουση με την Ιππολύτη, πήρε την ζώνη από πάνω της. Αμέσως μετά ξεκίνησε για την Θήβα.

Ο Ηρακλής, όμως, συνάντησε περαιτέρω δυσκολίες στο ταξίδι του γυρισμού. Η μεγαλύτερη από αυτές ήταν η συμμετοχή του στον πόλεμο εναντίον της Τροίας. Μόλις ο πόλεμος έληξε, τότε μόνο γύρισε κοντά στον Ευρυσθέα και του παρέδωσε την ζώνη.

❖ Η ΚΕΡΥΝΙΤΙΣ ΕΛΑΦΟΣ

Κάποτε η Άρτεμις είχε βγει για κυνήγι στο βουνό Παράσσιο. Εκεί είδε πέντε πανέμορφες ελαφίνες με χρυσά κέρατα. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που ήθελε να τις αποκτήσει. Έτσι, τις κυνήγησε, όμως κατάφερε να αιχμαλωτίσει μόλις πέντε από αυτές. Μόνο μία κατάφερε να της ξεφύγει επειδή ήταν θέλημα της Ήρας, η ποία από τότε θεωρούνταν η ιερή ελαφίνα της Άρτεμις.

Αυτή ήταν και μία από τις επιθυμίες του Ευρυσθέα, η ιερή ελαφίνα, την οποία έδωσε εντολή του Ηρακλή να φέρει ζωντανή από τις Μυκήνες. Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισε σε αυτή την περίπτωση ο ήρωας ήταν πως έπρεπε να την πιάσει ζωντανή χωρίς καν να την πληγώσει, όμως εκείνη έτρεχε απίστευτα γρήγορα. Ο Ηρακλής δεν αποθαρρύνθηκε και άρχισε το κυνήγι. Επί ένα χρόνο την αναζητούσε σε πεδιάδες και βουνά όμως πάντα κατάφερνε να του ξεφεύγει αφού δεν μπορούσε να την προλάβει. Κάποια στιγμή, η ελαφίνα στην προσπάθεια της να ξεφύγει, θέλησε να περάσει στην απέναντι όχθη του ποταμού Λάδωνα, ο Ηρακλής όμως είχε ήδη καταφέρει να φτάσει στην απέναντι μεριά. Πιστεύοντας πως αυτός ήταν ο μοναδικός τρόπος να αιχμαλωτίσει το ιερό ζώο είναι αυτός, το τραυμάτισε ελαφρά και έτσι το έπιασε. Έπειτα ξεκίνησε πίσω για τις Μυκήνες.

Στον δρόμο του γυρισμού, όταν έφτανε στην Αρκαδία, συνάντησε την Άρτεμη και τον Απόλλωνα. Στην θεά του τραυματισμένου ζώου η Άρτεμις θύμωσε και του το πήρε από τον ώμο ενώ άρχισε να τον κατηγορεί πως είχε σκοπό να το σκοτώσει. Ο Ηρακλής άρχισε να εξηγεί στην θεά τι πραγματικά είχε συμβεί και αφού κατάφερε να την

ηρεμήσει, αυτή του έδωσε πίσω το ιερό ελάφι. Τέλος, ξεκίνησε πάλι το ταξίδι του και έφτασε στις Μυκήνες.

❖ Η ΚΟΠΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΑ

Στην πλούσια χώρα της Ήλιδας βασίλευε, την εποχή του Ηρακλή, ο Αυγείας, που ήταν γιος του Ήλιου. Θνητός πατέρας του ήταν ο Φόρβας, ο γιος ενός Λαπίθη. Ο Αυγείας είχε τρία παιδιά: τον Αγασθένη, τον Φυλέα και τον Αγαμήδη ή την Αγαμήδη, που ήξερε πολύ καλά την τέχνη να ξεχωρίζει τα βότανα. Η δύναμη του Αυγεία και τα πλούτη του τον είχαν κάνει ξακουστό. Για να φυλάξει τους θησαυρούς του είχε φωνάξει δυο περίφημους αρχιτέκτονες της εποχής του, τον Τροφώνιο και τον Αγαμήδη, από τον Ορχομενό, και του έκτισαν ένα απόρθητο θησαυροφυλάκιο. Ονομαστά ήταν τα κοπάδια του από βόδια και πρόβατα. Του τα είχε δωρίσει ο πατέρας του Ήλιος και ήταν τόσα πολλά που δεν χωρούσαν σε ένα λιβάδι. Είχε απλωθεί σε όλη την Ήλιδα. Λέγεται ότι για την αναπαραγωγή των αγελάδων είχε 12 άσπρους ταύρους, σαν τα κρίνα. Το πιο όμορφο τον είχε ονομάσει Φαέθων. Ακόμα λέγεται ότι ο Αυγείας καυχιόταν ότι μαζί με τα δικά του βόδια έτρεφε και τα ιερά βόδια του θεού Ήλιου.

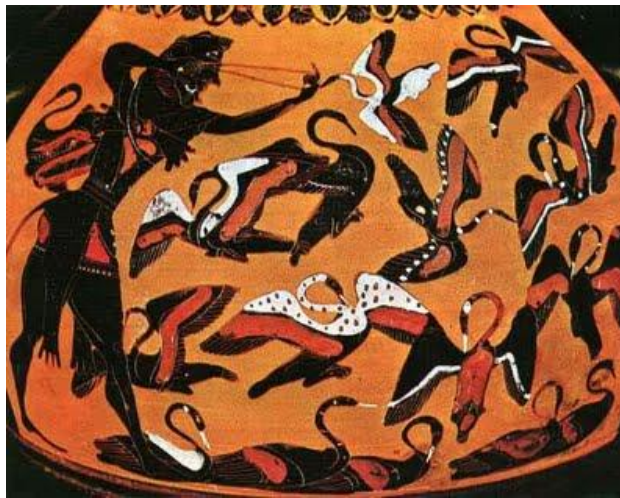
Από τα τόσα ζώα που είχε ο Αυγείας η κοπριά που μαζευόταν ήταν τόση που οι υπηρέτες του δεν προλάβαιναν να καθαρίσουν τους στάβλους. Στο τέλος γέμισαν οι στάβλοι ως απάνω αλλά και σχηματίστηκαν λόφοι σε ολόκληρη τη χώρα. Η βρόμα από την τόση κοπριά έκοβε την ανάσα των ανθρώπων. Τα χωράφια άρχισαν να καταστρέφονται αφού δεν μπορούσαν να τα καλλιεργήσουν και έγιναν χέρσα. Η μόλυνση απειλούσε τους ανθρώπους και τα ζώα με αρρώστιες. Ο Αυγείας ήταν σε πολύ δύσκολη θέση. Μάταια προσπαθούσε να βρει μια λύση.

Όταν Ευρυσθέας άκουσε γι' αυτό το κακό και σκέφτηκε να στείλει εκεί τον Ηρακλή. Τον διέταξε να καθαρίσει τη χώρα του Αυγεία μέσα σε μια μέρα, μεταφέροντας την κοπριά με τα χέρια του, γιατί πίστευε

ότι δε θα τα κατάφερνε και έτσι θα τον ταπεινώνει. Ο Ηρακλής όταν παρουσιάστηκε στον Αυγεία του είπε ότι μπορούσε να τον σώσει από αυτό το κακό και μάλιστα του απέκρυψε ότι ήταν απεσταλμένος του Ευρυσθέα. Ο Αυγείας τον ρώτησε τι αμοιβή ζητούσε. Ο Ηρακλής ζήτησε ένα μέρος του βασιλείου του ή το ένα δέκατο από τα κοπάδια του. Ο Αυγείας συμφώνησε και μάλιστα κάλεσε και το γιο του, το Φυλέα, να είναι μάρτυρας σε αυτή τη συμφωνία. Βέβαια ο Αυγείας μέσα του δεν πίστευε ότι ο Ηρακλής θα κατάφερνε μέσα σε μια μέρα να τελειώσει τη δουλειά όπως του είχε υποσχεθεί.

Ο Ηρακλής αμέσως έπιασε δουλειά. Δεν ακολούθησε την εντολή του Ευρυσθέα, αλλά άνοιξε ένα βαθύ χαντάκι που περνούσε μέσα από τα χωράφια και τους στάβλους και μέσα σε αυτό διοχέτευσε τα νερά του Αλφειού και του Πηνειού ποταμού. Το ορμητικό νερό περνώντας μέσα από τα χωράφια και τους στάβλους παρέσυρε την κοπριά σε λίγες ώρες και την έριξε στη θάλασσα. Έτσι ο Ηρακλής καθάρισε την κοπριά όπως έλεγε η συμφωνία. Επίσης έδωσε συμβουλές στον Αυγεία πως έπρεπε να κτιστούν οι στάβλοι, έτσι ώστε να καθαρίζονται μόνοι τους με τα νερά των ποταμών που θα περνούσαν από μέσα τους. Ήρθε η ώρα να ζητήσει την αμοιβή του από τον Αυγεία. Ο Αυγείας έψαχνε τρόπο να μην πληρώσει τον Ηρακλή. Και τον βρήκε. Έμαθε ότι τον Ηρακλή τον είχε στείλει ο Ευρυσθέας να καθαρίσει τη χώρα του Αυγεία από την κοπριά και μάλιστα με τα χέρια του. Αρνήθηκε να τον πληρώσει μιας και ήταν υποχρεωμένος να το κάνει αφού τον είχε διατάξει ο Ευρυσθέας. Ο Ηρακλής επέμενε και τότε ο Αυγείας πρότεινε να ορισθούν δικαστές για να δώσουν αυτοί τη λύση στη διαφορά τους. Ο Ηρακλής κάλεσε το γιο του Αυγεία, το Φυλέα, που ήταν μάρτυρας στη συμφωνία, ο οποίος αναγνώρισε το δίκιο του και καταδίκασε την άδικη συμπεριφορά του πατέρα του. Ο Αυγείας μετά από αυτό εξοργίστηκε πιο πολύ και έδιωξε τον Ηρακλή και το γιο του. Ο Ηρακλής πήγε πρώτα στην Ώλενο και μετά στις Μυκήνες για να αναγγείλει στον Ευρυσθέα ότι εκτέλεσε την εντολή του. Αυτός όμως δεν ήθελε να του αναγνωρίσει αυτό τον άθλο, γιατί δεν τον έκανε όπως τον διέταξε. Ο δε Φυλέας εξορίστηκε στο Δουλίχιο. Ο Ηρακλής δεν μπόρεσε να δεχτεί αυτή την αδικία εκ μέρους του Αυγεία γι' αυτό εξεστράτευσε με στρατό εναντίον του. Αφού πέρασε πολλές περιπέτειες, έφτασε στην Ήλιδα, νίκησε τον Αυγεία και ξανάφερε πίσω το Φυλέα στο βασίλειό του.

❖ ΟΙ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ

Στα βορειοανατολικά σύνορα του νομού Αρκαδίας βρισκόταν μια λίμνη. Ονομαζόταν λίμνη του Στύμφαλου. Εκεί, ανάμεσα στα πυκνά δέντρα της όχθης και τους θάμνους, έμεναν κάτι παράξενα και επικίνδυνα πουλιά που έμοιαζαν με κότες. Οι κάτοικοι τα ονόμαζαν Στυμφαλίδες Όρνιθες. Είχαν μυτερά φτερά και σιδερένια ράμφη. Τα νύχια τους ήταν μακριά και σουβλερά και οι όρνιθες αυτές τρέφονταν με ανθρώπινες σάρκες. Γι' αυτό κανείς από τους κατοίκους της γύρω περιοχής δεν τολμούσε να πλησιάσει προς τη λίμνη.

-Έχεις ακούσει για τις Στυμφαλίδες Όρνιθες; ρώτησε μια μέρα ο Ευρυσθέας τον Ηρακλή.

-Και ποιος δεν έχει ακούσει γι' αυτά τα ανθρωπόφαγα πουλιά; του απάντησε ο Ηρακλής.

-Αυτός θα είναι ο επόμενος άθλος σου, Ηρακλής. Θα πας στη λίμνη του Στύμφαλου. και θα εξοντώσεις τις Στυμφαλίδες Όρνιθες.

Ο Ηρακλής την άλλη μέρα κιόλας ξεκίνησε να πραγματοποιήσει τον πέμπτο άθλο του. Καταλάβαινε ότι θα ήταν ο πιο επικίνδυνος από τους άθλους που είχε κάνει ως τώρα. Αυτά τα τρομερά πουλιά έλεγαν πως τα προστάτευε ο θεός του πολέμου, ο Άρης. Θα μπορούσε να τα σκοτώσει;

Έφτασε στη λίμνη του Στύμφαλου ο Ηρακλής κι είδε πολλά πουλιά να πετούν ολόγυρά του. Μα οι Στυμφαλίδες Όρνιθες είχαν γίνει άφαντες. Στεκόταν απορημένος κοντά στην όχθη ο ήρωάς μας όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά του μια πολύ όμορφη γυναίκα.

Η γυναίκα του χαμογέλασε και προχώρησε προς το μέρος του. Ο Ηρακλής απόρησε. Πώς βρέθηκε αυτή η γυναίκα κοντά στη λίμνη; Κανείς από τους κατοίκους της περιοχής δεν τολμούσε να πλησιάσει,

γιατί θα τον κατασπάραζαν τα ανθρωπόφαγα πουλιά. Μήπως ήταν ξένη και δεν γώριζε τον κίνδυνο που την απειλούσε;

-Ποια είσαι; τη ρώτησε.

-Είμαι η θεά Αθηνά, Ηρακλή, του είπε η γυναίκα. Σε απασχολεί τίποτα;

-Ναι, της απάντησε ο Ηρακλής. Ήρθα να σκοτώσω τις Στυμφαλίδες μα δεν τις βλέπω.

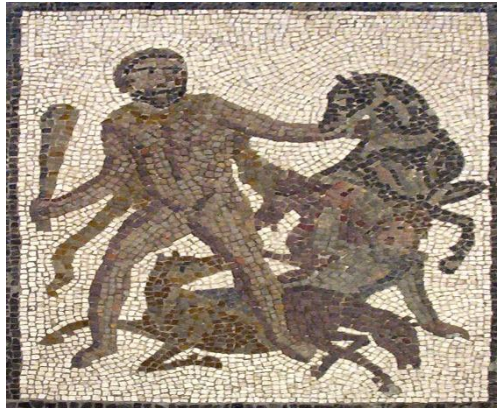
-Βρίσκονται κρυμμένες ανάμεσα στα πυκνά κλαδιά των δέντρων, του εξήγησε η Αθηνά. Δε βγαίνουν γιατί σε φοβούνται. Αλλά μην ανησυχείς. Θα σε βοηθήσω εγώ να τις βγάλεις. Πάρε αυτά τα κρόταλα. Τα έχει φτιάξει ο θεός Ήφαιστος. Κάνουν έναν κρότο σαν τις κραυγές των Στυμφαλίδων. Όταν τον ακούσουν θα ξεγελαστούν και θα βγουν.

Του έδωσε τα κρόταλα κι έγινε άφαντη η Αθηνά. Ο Ηρακλής τότε άρχισε να τα χτυπά. Δεν πέρασαν ούτε δυο λεπτά, όταν μέσα από τα πυκνά φυλλώματα οι Στυμφαλίδες ξεγελάστηκαν και βγήκαν. Το φτεροκόπημά τους θα μπορούσε να φοβίσει και τον πιο γενναίο άνθρωπο. Μα ο Ηρακλής δεν φοβήθηκε. Άφησε τότε τα κρόταλα, τέντωσε το τόξο του κι άρχισε να ρίχνει βροχή τα βέλη.

Τα ανθρωπόφαγα πουλιά άρχισαν να πέφτουν νεκρά το ένα πίσω από το άλλο. Πολύ λίγα κατάφεραν να γλυτώσουν και πέταξαν μακριά αναζητώντας καταφύγιο στο νησί του Άρη που βρισκόταν στον Εύξεινο Πόντο. Εκεί τα συνάντησε αργότερα ο Ιάσοντας με τους συντρόφους του, στην Αργοναυτική εκστρατεία.

Ο Ηρακλής μάζεψε τις νεκρές Όρνιθες, τις φορτώθηκε στην πλάτη του και τις πήγε στην Τίρυνθα, να τις δείξει στον Ευρυσθέα και να τον πείσει ότι κατάφερε να πραγματοποιήσει και τον πέμπτο άθλο του.

❖ ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ

Έξι άθλους είχε κάνει ο Ηρακλής και ο Ευρυσθέας κόντευε να σκάσει από το κακό του γιατί δεν είχε πάθει τίποτα ο ανιψιός του. Αυτή τη φορά όμως θα τον έστελνε κάπου μακριά ν' αντιμετωπίσει τον πιο φοβερό κίνδυνο. Θα τον έστελνε στη Θράκη να του φέρει τα άλογα του Διομήδη.

Ο Διομήδης ήταν βασιλιάς της Θράκης και γιος του θεού Άρη. Ο Άρης του είχε χαρίσει τέσσερα άλογα που αντί για χορτάρι έτρωγαν ανθρώπους! Λεγόταν μάλιστα ότι κάθε ξένο που έφτανε στο παλάτι του, ο Διομήδης τον έριχνε τροφή στα άλογά του. Αυτά τα τρομερά άλογα έπρεπε να πάρει ο Ηρακλής, αφού θα αντιμετώπιζε πρώτα τον Διομήδη και να τα φέρει από τη Θράκη στην Πελοπόννησο!

Ξεκίνησε για το μακρινό του ταξίδι κι ύστερα από πολλές μέρες έφτασε στο παλάτι του βασιλιά της Θεσσαλίας, του Άδμητου. Τον Άδμητο τον είχε καταραστεί κάποιος από τους θεούς να πεθάνει νέος. Θα μπορούσε να σωθεί μόνο αν κάποιος από τους γονείς του ή τη γυναίκα του έπαιρνε τη θέση του στο νεκρικό κρεβάτι.

Αρρώστησε βαριά ο Άδμητος κι ήταν έτοιμος να πεθάνει. Αλλά ούτε ο πατέρας του ούτε η μητέρα του θέλησαν να δώσουν τη ζωή τους για να σωθεί ο γιος τους. Μόνο η Άλκηστη, η όμορφη γυναίκα του Άδμητου, πήρε τη θέση του.

Όταν έφτασε στο παλάτι ο Ηρακλής, ο Άδμητος είχε γιατρευτεί και ήταν όρθιος, ενώ η Άλκηστη πέθαινε. Τότε ο Ηρακλής, συγκινημένος από τη θυσία της Άλκηστης, αποφάσισε να τη σώσει. Μπήκε μόνος του στο δωμάτιό της και όταν είδε το Θάνατο, που ήταν έτοιμος να πάρει την ψυχή της, όρμησε κατά πάνω του, ήρθαν στα χέρια και ύστερα από μια άγρια πάλη κατάφερε να τον νικήσει και να σώσει την όμορφη βασίλισσα.

Το απίστευτο κατόρθωμά του έκανε εντύπωση στον Άδμητο και στους κατοίκους της Θεσσαλίας. Το ευτυχισμένο ανδρόγυνο

παρακάλεσε τον Ηρακλή να μείνει όσο επιθυμούσε κοντά τους για να μπορέσουν να τον ευχαριστήσουν για το καλό που τους έκανε.

Αφού ξεκουράστηκε αρκετά στο παλάτι του Άδμητου, συνέχισε το ταξίδι του για την Θράκη. Έφτασε στο παλάτι του Διομήδη και κείνος τον δέχτηκε πρόθυμα. Δεν ήξερε ποιος ήταν ο ξένος και σκόπευε να τον ρίξει στα παχινιά των άγριων αλόγων του για να χορτάσουν την πείνα τους. Αλλά ο Ηρακλής μάντεψε το σκοπό του κι όταν οι πολεμιστές του Διομήδη όρμησαν να τον σκοτώσουν, κατάφερε να τους νικήσει.

Όρμησε τότε ο Διομήδης να σκοτώσει τον ξένο του. Ήταν άγριος σαν τον πατέρα του τον Άρη και τρομερά σκληρός. Ήρθε στα χέρια με τον Ηρακλή και πάλεψαν μανιασμένα για αρκετή ώρα. Στο τέλος, κι ενώ είχαν φτάσει παλεύοντας ως τον στάβλο όπου βρίσκονταν δεμένα τα άγρια άλογα, ο Ηρακλής κατάφερε να νικήσει τον Άδμητο. Τον πέταξε τότε μπροστά στα άλογά του που τον κατασπάραξαν αμέσως. Έτσι ο Διομήδης τιμωρήθηκε σκληρά γι' αυτό που είχε κάνει στους ξένους του. Βρήκε τον ίδιο θάνατο.

Όταν τα άλογα χόρτασαν με ο Διομήδη, ο Ηρακλής κατάφερε εύκολα να τα τιθασεύσει και να τα δέσει. Τα έβγαλε τότε δεμένα με τις βαριές τους αλυσίδες και τα πήγε στην Πελοπόννησο. Τα άγρια άλογα ημέρωσαν σιγά σιγά και η ράτσα τους έφτασε ως την εποχή του Μ. Αλεξάνδρου. Λέγεται μάλιστα ότι ο Βουκεφάλας ήταν από τη ράτσα των αλόγων του Διομήδη.

❖ ΤΑ ΜΗΛΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ

Ο Ηρακλής ξεκίνησε για τον ενδέκατο άθλο του που ήταν ο πιο δύσκολος κι επικίνδυνος από τους προηγούμενους. Σε μια μακρινή χώρα υπήρχε ένας κήπος με μια πελώρια μηλιά, που έκανε χρυσά μήλα. Σ' αυτόν τον κήπο κατοικούσαν μερικές νύμφες, οι Εσπερίδες, και μόνο αυτές μπορούσαν να κόβουν τα χρυσά μήλα. Για να μην πλησιάζει κανείς αυτό το μοναδικό δέντρο, το φύλαγε μέρα και νύχτα ένα φίδι με εκατό κεφάλια, τυλιγμένο στον κορμό του.

Καθώς προχωρούσε προς τη χώρα των Εσπερίδων ο Ηρακλής, έφτασε στον Καύκασο. Στο βουνό αυτό ο Δίας είχε αλυσοδέσει τον Προμηθέα για να τον τιμωρήσει επειδή είχε κλέψει τη φωτιά από τους θεούς και την είχε δώσει στους ανθρώπους. Και σα να μην έφτανε αυτό, ένας πελώριος αητός ερχόταν κάθε μέρα και του έτρωγε το συκώτι, που τα βράδια ξαναφύτρωνε στο σώμα του καινούριο.

Ο Ηρακλής που συγκινήθηκε από το μαρτύριο του Προμηθέα, μ' ένα βέλος του σκότωσε τον αητό και ελευθέρωσε από τις αλυσίδες τον ευεργέτη των ανθρώπων. Ο Προμηθέας τον ευχαρίστησε για τη σωτηρία του και τον ρώτησε που πηγαίνει. Ο Ηρακλής του εξήγησε τότε ότι πήγαινε να κλέψει τα μήλα των Εσπερίδων.

-Δεν θα τα καταφέρεις, Ηρακλή.

-Γιατί, είναι τόσο δύσκολο;

-Να μην μπεις στον κήπο των Εσπερίδων, που ανήκει στην Ήρα, τον συμβούλεψε ο Προμηθέας. Όποιος θνητός μπαίνει σ' αυτόν τον κήπο πεθαίνει. Άκουσε τι θα κάνεις. Κοντά στον κήπο των Εσπερίδων βρίσκεται ο Άτλαντας, που έχει σαν χρέος από τους θεούς να κρατάει τον ουρανό για να μην ακουμπήσει στη γη. Πάρε τη θέση του για λίγο, κράτησε τον ουρανό και παρακάλεσέ τον να μπει εκείνος, που

είναι αθάνατος, στον κήπο των Εσπερίδων για να κλέψει τα χρυσά μήλα.

Ο Ηρακλής τον ευχαρίστησε για τη συμβουλή του κι ύστερα από αρκετές μέρες έφτασε σ' ένα ψηλό βουνό όπου στην κορυφή του, στεκόταν όρθιος, μέρα και νύχτα ο Άτλαντας και κρατούσε τον ουρανό.

-Τι ζητάς άνθρωπε σ' αυτό το μέρος; τον ρώτησε ο Άτλαντας.

Ο Ηρακλής του εξήγησε και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει να αποκτήσει τα μήλα των Εσπερίδων.

-Θα σου κάνω τη χάρη λοιπόν, του απάντησε ο Άτλαντας. Έλα πάρε τη θέση μου και σε λίγο θα σου φέρω τα χρυσά μήλα.

Έτσι κι έγινε. Ο Ηρακλής πήρε τη θέση του Άτλαντα και εκείνος έφυγε για τον κήπο των Εσπερίδων.

Δεν άργησε να γυρίσει. Κρατούσε τα μεγάλα ολόχρυσά μήλα, που τα έκλεψε αφού σκότωσε το φίδι με τα εκατό κεφάλια.

-Σ' ευχαριστώ, του είπε ο Ηρακλής. Έλα πάρε τώρα τη θέση σου.

Όμως, ο Άτλαντας κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας πονηρά.

-Τώρα που βρήκα άλλον να με αντικαταστήσει, κουτός είμαι να κρατάω μερόνυχτα τον ουρανό; απάντησε στον Ηρακλή. Σ' ευχαριστώ που με λύτρωσες απ' αυτό το μαρτύριο.

Αλλά, αν ήταν μια φορά πονηρός ο Άτλαντας, ο Ηρακλής ήταν δέκα.

-Εντάξει, θα μείνω εγώ να κρατάω τον ουρανό, του είπε, αλλά επειδή δεν έχω συνηθίσει και με πιέζει στην κορυφή του κεφαλιού, κάθισε λίγο να βρω ένα μαλακό μαξιλάρι και θα γυρίσω.

Το πίστεψε ο Άτλαντας. Έτσι, αφού στήριξε με το κεφάλι του τον ουρανό, ο Ηρακλής πήρε τα χρυσά μήλα και απομακρύνθηκε γελώντας.

Έφερε τα μήλα στον Ευρυσθέα κι εκείνος που φοβόταν να τα κρατήσει, τα πρόσφερε στην θεά Αθηνά.

Όταν ο Ηρακλής πήγαινε για τον κήπο των Εσπερίδων, έκανε κι άλλα πολλά δευτερεύοντα κατορθώματα:

Σκότωσε το γίγαντα Κύκνο, που τον προκάλεσε σε μονομαχία.
Πατέρας του ήταν ο Άρης, που προσπάθησε να βοηθήσει το γιο του.
Αλλά και αυτόν τον πλήγωσε ο Ηρακλής.

Περνώντας από την Αίγυπτο αιχμαλωτίστηκε από το βασιλιά
Βούσιρη, αλλά έπειτα κοτόρθωσε να τον σκοτώσει.

Σκότωσε επίσης το βασιλιά της Αιθιοπίας (ή Αραβίας) Ημαθίωνα κι
έδωσε το θρόνο στον αδελφό του Μέμνονα.

❖ ΤΑ ΒΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΗΡΥΟΝΗ

Κι ήρθε η σειρά του δέκατου και του τελευταίου άθλου, όπως είχε υποσχεθεί ο Ευρυσθέας αρχικά.

Μακριά προς τη δύση, βρισκόταν μια χώρα όπου κατοικούσε ένας τερατώδης άνθρωπος που ονομαζόταν Γηρυόνης. Ο άνθρωπος αυτός είχε δυο πόδια αλλά από τη μέση και πάνω χωριζόταν σε τρεις ανθρώπους. Είχε δηλαδή, τρία κορμιά, τρία κεφάλια και έξη χέρια.

Ο Γηρυόνης είχε ένα ξακουστό κοπάδι από κόκκινα βόδια, μεγάλα και παχιά, που όμοιά τους δεν υπήρχαν πουθενά στον κόσμο. Το κοπάδι του, εκτός από τον ίδιο το φύλαγαν ο πιστός βοσκός του Ευρυτίωνας, που ήταν σωστός γίγαντας και ένας τρομερός σκύλος, με δυο κεφάλια, που τον έλεγαν Όρθο. Ο Ηρακλής, λοιπόν, ύστερα από προσταγή του Ευρυσθέα, έπρεπε να πάει στη χώρα του Γηρυόνη και να τα φέρει στην Τίρυνθα.

Για να φτάσει ως τη χώρα του Γηρυόνη ο Ηρακλής, πέρασε από πολλές χώρες και το ταξίδι του κράτησε πολλούς μήνες. Καθώς περνούσε από τη Λιβύη, γνώρισε το βασιλιά εκείνης της περιοχής που ονομαζόταν Ανταίος. Ήταν ένας αγριάνθρωπος και τρομερά δυνατός, που λεγόταν ότι ήταν γιος της Γης. Καλούσε τους ξένους να παλέψουν μαζί του και τους σκότωνε.

Κάλεσε και τον Ηρακλή. Η πάλη τους ήταν άγρια και κράτησε πολλές ώρες γιατί είχαν την ίδια δύναμη και οι δυο. Και μπορεί να νικούσε στο τέλος ο Ανταίος αν ο Ηρακλής δεν έπαιρνε είδηση ότι ο αντίπαλός του, όταν τον σήκωνε ψηλά, έχανε τη δύναμή του. Δηλαδή αντλούσε δύναμη από τη μητέρα του, τη Γη. Έτσι τον κράτησε αρκετή ώρα πάνω από τη γη και κατάφερε να τον νικήσει και να τον σκοτώσει.

Όταν ύστερα από πολύ καιρό έφτασε στη χώρα του Γηρυόνη και πλησίασε το ξακουστό κοπάδι του, του επιτέθηκε πρώτος ο Όρθος. Με το χοντρό του ρόπαλο ο Ηρακλής τον αντιμετώπισε και κατάφερε να τον σκοτώσει.

Εκείνη τη στιγμή τον πήρε είδηση ο βοσκός του κοπαδιού, ο Ευρυτίωνας. Έτρεξε να σκοτώσει τον ξένο αλλά το ρόπαλο του Ηρακλή θαυματουργήσε και πάλι. Μ' ένα δυνατό χτύπημα ξάπλωσε τον πελώριο Ευρυτίωνα νεκρό καταγής.

Και να που , από μια σπηλιά, ξεπρόβαλε το τρομερό τέρας, ο Γηρυόνης. Αν τον πλησίαζε, θα ήταν δύσκολο στον Ηρακλή να τον αντιμετωπίσει. Γιατί αν προλάβαινε να σκοτώσει το ένα κορμί του Γηρυόνη, θα τον σκότωναν τα άλλα δύο... Έτσι χρησιμοποίησε το τόξο του με τα δηλητηριασμένα βέλη και κατάφερε να σκοτώσει και τα τρία κορμιά του αντιπάλου του πριν προλάβει να τον πλησιάσει. Τότε έστησε και δύο στήλες σημεία της πορείας του , τη μία στην Ευρώπη και την άλλη στην Λιβύη, τις λεγόμενες Ηράκλειες στήλες.

Όταν επέστρεψε, σταμάτησε για λίγο στη Σικελία. Εκεί πάλεψε με τον Έρκα, γιο του Ποσειδώνα, και τον σκότωσε, γιατί του έκλεψε έναν ταύρο. Ύστερα από πολλές περιπέτειες κατάφερε να φέρει το κοπάδι του Γηρυόνη στην Τίρυνθα Αλλά τα βάσανά του δεν πήραν τέλος.

-Πρέπει να κάνεις ακόμα δύο κατορθώματα, του είπε ο Ευρυσθέας. Τη Λερναία Ύδρα τη σκότωσες με τη βοήθεια του Ιόλαου και για τους στάβλους του Αυγεία πληρώθηκαν. Έτσι, σβήνω αυτούς τους δυο άθλους και πρέπει να τους αντικαταστήσεις με δύο άλλους.

❖ Ο ΚΑΠΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΥΜΑΝΘΟΥ

Ο Ερύμανθος είναι ένα βουνό που βρίσκεται στα σύνορα της Αρκαδίας και της Ηλείας. Στα μέρη εκείνα ζούσε ένα φοβερό αγριογούρουνο που ήταν γνωστό με το όνομα : "Ο κάπρος του Ερύμανθου". Ήταν πελώριο, με τρομερούς χαυλιόδοντες και κατέστρεφε τα σπαρτά των γεωργών. Πολλοί κυνηγοί προσπάθησαν να το σκοτώσουν μα δεν τα κατάφεραν. Αρκετοί μάλιστα από αυτούς βρήκαν τραγικό θάνατο από τα κοφτερά δόντια του κάπρου.

Αυτόν τον κάπρο διάλεξε για τον τέταρτο άθλο του Ηρακλή ο Ευρυσθέας.

-Θέλω να μου φέρεις τον κάπρο του Ερύμανθου ζωντανό στην Τίρυνθα, του είπε. Μόνο έτσι θα πιστέψω ότι τον νίκησες.

Κι είχε το λόγο του που ζητούσε τον κάπρο ζωντανό ο Ευρυσθέας.

"Στον Ηρακλή είναι εύκολο να σκοτώσει τον κάπρο με τα βέλη ή με το ρόπαλό του, σκέφτηκε πονηρά. Για να τον πιάσει όμως ζωντανό, πρέπει να παλέψει μαζί του, οπότε ο κάπρος θα τον σκοτώσει οπωσδήποτε."

Έτσι, ξεκίνησε ο Ηρακλής για τον τέταρτο άθλο του. Άφησε την Τίρυνθα και χρειάστηκε να ταξιδέψει πολλές μέρες ώσπου να φτάσει τον Ερύμανθο. Σ' ένα από τα πυκνά δάση του βουνού κατοικούσαν μερικοί κένταυροι. Οι κένταυροι ήταν από την μέση κι απάνω άνθρωποι κι από τη μέση και κάτω άλογα.

Ο Ευρυσθέας ήξερε ότι σ' εκείνη την περιοχή που βρισκόταν ο κάπρος, ζούσαν οι κένταυροι. Ήξερε ακόμα ότι οι κένταυροι μισούσαν τους ανθρώπους.

"Είναι αδύνατο να μου φέρει ζωντανό τον κάπρο-σκέφτηκε με πονηριά ο βασιλιάς της Τίρυνθας-γιατί ίσως δεν προλάβει να τον βρει. Θα συναντήσει στο δρόμο του τους φοβερούς κενταύρους και δεν θα καταφέρει να βγει ζωντανός από τα χέρια του. Θα τον σκοτώσουν οπωσδήποτε ,έτσι όπως έχουν σκοτώσει τόσους και τόσους που ξεγελάστηκαν και μπήκαν στην περιοχή τους.

Όμως, κι εδώ έπεσε έξω ο Ευρυσθέας. Γιατί ένας κένταυρος, που ονομαζόταν Φόλος, δέχτηκε με χαρά να φιλοξενήσει τον Ηρακλή στη σπηλιά του. Στη θράκα μιας φωτιάς έψησε κρέας για τον ξένο του, ενώ εκείνος το έτρωγε ωμό. Στο βάθος της σπηλιάς υπήρχε μια στάμνα με μυρωδάτο κρασί. Άνοιξαν τη στάμνα και άρχισαν να πίνουν. Άλλα ήταν τόσο δυνατή η μυρωδιά του κρασιού, που οι άλλοι κένταυροι την πήραν είδηση κι έτρεξαν να πιουν κι εκείνοι. Κι επειδή το κρασί δεν ήταν αρκετό, οι κένταυροι πάνω στο θυμό τους αποφάσισαν να σκοτώσουν το Φόλο και τον Ηρακλή. Άρχισε τότε μια άγρια μάχη ανάμεσά τους. Ο Ηρακλής κατάφερε να συντρίψει τους κενταύρους, αλλά στη μάχη σκότωσε κατά λάθος με ένα δηλητηριασμένο, από το αίμα της Ύδρας, βέλος του τον φίλο του Φόλο.

Με το ξημέρωμα της άλλης μέρας ο Ηρακλής, αφού έθαψε το Φόλο, ξεκίνησε να βρει το επικίνδυνο κάπρο.

Χρειάστηκε να ψάξει αρκετές ώρες. Σε μια χιονισμένη πλαγιά κατάφερε να βρει τα ίχνη του αγριόχοιρου. Τ' ακολούθησε και σε λίγο βρέθηκε μπροστά του. Ο κάπρος του Ερύμανθου, όταν είδε τον Ηρακλή, έτρεξε να ξεφύγει. Αλλά ο ήρώας μας, που κρατούσε ένα σχοινί, το πέταξε με τέχνη και η θηλιά του γράπωσε τον κάπρο στο κεφάλι. Η θηλιά σφίχτηκε γύρω από το λαιμό του και τον κράτησε ακίνητο. Έτσι ο Ηρακλής, αφού έδεσε και τα πόδια του κάπρου, τον φόρτωσε στην πλάτη του και ξεκίνησε για την Τίρυνθα. Όταν τον είδε ο Ευρυσθέας λίγες μέρες αργότερα να φτάνει στο παλάτι με τον κάπρο στον ώμο του δεν πίστευε στα μάτια του. Ακόμα μια φορά ο Ηρακλής είχε ξεφύγει από τον κίνδυνο. Ακόμα μια φορά τον είχε βοηθήσει η τύχη του.

Αυτήν την περίοδο, λέγεται ότι ο Ηρακλής πήρε μέρος στην Αργοναυτική εκστρατεία, στην οποία είχαν συμμετάσχει οι περισσότεροι ήρωες της εποχής, με επικεφαλής τον Ιάσονα. Επειδή όμως το θεϊκό βάρος του Ηρακλή καθυστερούσε την πλεύση της Αργώς, οι σύντροφοί του τον εγκατέλειψαν στη Μικρά Ασία. Ένας άλλος μύθος λέει ότι στα παράλια της Μυσίας ο Ύλας, ένας φίλος του

Ηρακλή, βγήκε να βρει νερό. Συνάντησε μια πηγή, αλλά εκεί παρασύρθηκε από τις νύμφες του νερού στο βάθος της πηγής. Ο Ηρακλής ήταν απαρηγόρητος και άρχισε να ψάχνει παντού να τον βρει. Άδικα όμως. Οι Αργοναύτες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον ήρωα και να συνεχίσουν χωρίς αυτόν το ταξίδι τους.

❖ Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΤΑΥΡΟΣ

Ο ταύρος της Κρήτης ήταν ένα θηρίο στην ελληνική μυθολογία. Η αιχμαλωσία του αποτέλεσε αντικείμενο ενός ακόμα άθλου του Ηρακλή. Ο Ηρακλής, έπιασε τον άγριο ταύρο της Κρήτης που έκανε καταστροφές σε όλη την Κρήτη, και τον πήγε ζωντανό στον Ευρυσθέα, που φοβήθηκε και τον άφησε ελεύθερο.

Σύμφωνα με μια εκδοχή, ο ταύρος ήρθε στον κόσμο μετά από αίτημα του βασιλιά της Κρήτης, Μίνωα. Συγκεκριμένα, ο Μίνωας υποσχέθηκε στον Ποσειδώνα ότι θα του θυσίαζε οτιδήποτε έβγαινε από τη θάλασσα. Τότε, αναδύθηκε μέσα από τη θάλασσα ο ταύρος, όμως ο Μίνωας, εκστασιασμένος από την ομορφιά του ζώου, θυσίασε άλλο ζώο στη θέση του ελπίζοντας ότι θα ξεγελούσε το θεό. Ο Ποσειδώνας εκνευρίστηκε και έκανε τον ταύρο μανιακό, ο οποίος άρχισε να προξενεί τεράστιες καταστροφές στο νησί.

Σύμφωνα με διαφορετική εκδοχή, ο Ποσειδώνας έκανε την Πασιφάη, σύζυγο του Μίνωα, να ερωτευτεί τον ταύρο. Από την ένωσή τους γεννήθηκε ο Μινώταυρος. Υπάρχει επίσης η εκδοχή σύμφωνα με την οποία ο ταύρος αυτός είχε χρησιμοποιηθεί για την αρπαγή της Ευρώπης.

Ο Ηρακλής αιχμαλώτισε τον ταύρο για χάρη του έβδομου άθλου του. Ο Ευρυσθέας, μάλιστα, θέλοντας να δυσκολέψει περισσότερο την αποστολή του Ηρακλή, διέταξε να του φέρει τον ταύρο ζωντανό. Έτσι ο ήρωας αναχώρησε για την Κρήτη. Ο Μίνωας δέχθηκε να του δώσει τον ταύρο, με την προϋπόθεση ότι θα κατάφερνε πρώτα να τον δαμάσει. Ο Ηρακλής αιχμαλώτισε τον ταύρο χρησιμοποιώντας ένα δίχτυ, τον κουβάλησε στους ώμους

του και τον πήγε στις Μυκήνες, όπου και τον παρέδωσε στον Ευρυσθέα. Εκείνος τον ελευθέρωσε και τότε ο ταύρος, διασχίζοντας την Πελοπόννησο, έφτασε στο Μαραθώνα της Αττικής, όπου συνέχισε να προξενεί καταστροφές.

Ο Αιγείας, βασιλιάς της Αθήνας, ενοχλημένος από τις καταστροφές που δημιουργούσε το ζώο στην περιοχή του, ανέθεσε την εξόντωση του στον Ανδρόγεο, γιο του Μίνωα. Στήριξε τις ελπίδες του σε αυτόν καθώς είχε στεφθεί πρωταθλητής στα Παναθήναια. Όμως ο Ανδρόγεως διέψευσε τις προσδοκίες του Αιγεία. Απέτυχε να σκοτώσει τον ταύρο και έχασε και τη ζωή του. Μετά την αποτυχία του Ανδρόγεω ο γιος του Αιγεία, Θησέας, ανάλαβε την επικίνδυνη αποστολή. Κατόρθωσε να αιχμαλωτίσει τον ταύρο χωρίς τη χρήση όπλων και τον περιέφερε σύμφωνα με τον Πλούταρχο σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Τελικά τον θυσίασε στο δελφίνιο Απόλλωνα.

❖ Ο ΚΕΡΒΕΡΟΣ

Ένα ακόμα κατόρθωμα του Ηρακλή ήταν να κατεβεί στον Άδη και να ανεβάσει στη γη και να οδηγήσει στον Ευρυσθέα τον τρικέφαλο σκύλο Κέρβερο, που ήταν γιος του Τυφώνα και της Έχιδνας, είχε αδελφούς το δικέφαλο Όρθρο το σκύλο του Γηρυόνη, και τη Λερναία Ύδρα και φύλαγε τις πύλες του Κάτω Κόσμου.

Στην Ελληνική Μυθολογία, ο Κέρβερος αντιπροσωπεύει τον φύλακα του Άδη και έχει συνήθως την μορφή ενός σκύλου συνηθέστερα με τρία κεφάλια και με ουρά που απόληγε σε κεφαλή δράκου. Στη Θεογονία αναφέρεται «Κέρβερος ωμηστής Αΐδεω κύων χαλκεόφωνος πεντηκοντακέφαλος», (= Κέρβερος άγριος σκύλος του Άδη, με ηχηρή φωνή και 50 κεφάλια), ενώ ο Όμηρος γνωρίζει μεν το σκύλο αυτό αλλά όχι το όνομά του. Σύμφωνα με τον Αισχύλο, γεννήθηκε από την ένωση δυο τεράτων, του Γίγαντα Τυφώνα και της Έχιδνας και ήταν αδελφός του Όρθου (παραπλήσιου μυθικού άγριου σκύλου) καθώς και της Λερναίας Ύδρας. Η παρουσία του εξασφαλίζει την παραμονή των νεκρών στον Κάτω Κόσμο αλλά και την αδυναμία των ζωντανών να εισέλθουν σε αυτόν.

Οι αρχαίοι συγγραφείς περιγράφουν συχνά τον Κέρβερο με διαφορετικό τρόπο. Υπάρχουν εκδοχές που τον εμφανίζουν ως ένα συνηθισμένο σκύλο, αλλά και με πόδια λιονταριού, ουρά ερπετού ή φίδια σε όλο του το σώμα.

Επίσης εκτός από τον Ηρακλή τον Κέρβερο επεχείρησαν να συλλάβουν και να απαγάγουν ο Πειρίθους και ο Θησέας που όμως απέτυχαν. Μόνο ο Ορφέας κατάφερε με τους ήχους της μαγικής λύρας του να τον εξημερώσει έτσι ώστε να τον αφήσει να παραλάβει την Ευρυδίκη από τον Άδη.

❖ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΜΕΑΣ

Στην ελληνική μυθολογία, ο λέων της Νεμέας ήταν ένα λιοντάρι που ζούσε στην περιοχή της Νεμέας και σκόρπιζε το φόβο. Το θηρίο αυτό το είχε γεννήσει η Έχιδνα με τον Όρθρο - που ήταν και αυτός γιος της από τον Τυφώνα - και ήταν αδέρφι της γνωστής Σφίγγας που εξόντωσε ο Οιδίποδας. Υπάρχει ακόμα η άποψη ότι έπεσε από τη Σελήνη και ήταν απόγονος του Δία και της Σελήνης.

Το λιοντάρι το ανάθρεψε η Ήρα· όταν μεγάλωσε έκανε το λημέρι του σε μια σπηλιά στην περιοχή της Νεμέας κοντά στα βουνά Τρητό και Απέσαντα. Από εκεί κατέβαινε στην κοιλάδα και κατέστρεφε τα πάντα, κατασπαράζοντας ζώα και ανθρώπους. Λένε πως οι Θεοί το έστειλαν στην περιοχή για να τιμωρήσουν τους κατοίκους, και ιδιαίτερα τους κατοίκους της Βέμβινας, επειδή είχαν παραμελήσει τις θυσίες.

Ο πρώτος λοιπόν άθλος που ο Ευρυσθέας πρόσταξε να κάνει ο Ηρακλής, ήταν να σκοτώσει το φοβερό λιοντάρι της Νεμέας. Ο Ηρακλής μόλις πήρε την εντολή από τον Ευρυσθέα, ζώστηκε το σπαθί, κρέμασε στους ώμους τη φαρέτρα με τα βέλη, πήρε το τόξο του και το κίνησε για τη Νεμέα, να αναμετρηθεί με το λιοντάρι. Όταν έφτασε στις Κλεωνές, πάνω στο δρόμο από το Άργος για την Κόρινθο, συνάντησε κάποιον που τον έλεγαν Μόλορχο. Ο Μόλορχος ήταν ένας φτωχός βοσκός που το λιοντάρι του είχε κατασπαράξει το κοπάδι και του καταβρόχθισε και το γιο. Όταν είδε τον Ηρακλή και έμαθε ότι πήγαινε για να σκοτώσει το λιοντάρι, τον φιλοξένησε με ιδιαίτερη χαρά και ετοιμάστηκε να σφάξει το μοναδικό του κριάρι για να τον

τιμήσει. Ο Ηρακλής όμως τον συγκράτησε λέγοντάς του να αναβάλει τη θυσία για τριάντα μέρες, ώσπου να γυρίσει από το κυνήγι του λιονταριού. Αν σκοτώσει το θηρίο και γυρίσει γερός, θα θυσιάσουν το κριάρι στο Δία Σωτήρα. Αν όμως τον κατασπαράξει το λιοντάρι και δεν γυρίσει στις τριάντα μέρες, τότε, του είπε, να το θυσιάσει στον ίδιο τιμώντας τον ως ήρωα. Αφού συμφώνησαν, αποχαιρέτησε το βοσκό ο Ηρακλής και έφυγε για τη φωλιά του λιονταριού.

Στο δρόμο πέρασε από το άλσος της Νεμέας. Εκεί σκέφτηκε να κάνει και άλλο ένα όπλο για το κυνήγι του. Ξερίζωσε μια αγριλιά, την καθάρισε από τα παρακλάδια και από το πιο χοντρό κλαδί έκανε ένα βαρύ ρόπαλο. Μετά συνέχισε το δρόμο του. Θα ήταν μεσημέρι όταν ανέβηκε στο βουνό Τρητό γυρεύοντας να συναντήσει το λιοντάρι Σε όλη τη κοιλάδα που πέρασε δεν απάντησε ψυχή. Οι άνθρωποι είχαν κρυφτεί και δεν τολμούσαν να βγάλουν τα κοπάδια τους για βοσκή. Μετά από πολλή ώρα φάνηκε το λιοντάρι από μακριά. Από τα σαγόνια του έσταζε ακόμα αίμα από τα θύματα που είχε κατασπαράξει εκείνη την ημέρα. Ο Ηρακλής δεν έχασε καιρό, έβαλε ένα βέλος στο τόξο και το έριξε καταπάνω στο λιοντάρι. Το βέλος όμως χτύπησε πάνω στο δέρμα του και χωρίς να του κάνει το παραμικρό, έπεσε στο έδαφος. Ένα δεύτερο που του έριξε ακριβώς στην μέση του στήθους, έπεσε και αυτό ανώφελα κάτω. Το θηρίο τότε με ένα τεράστιο πήδημα ήρθε κοντά στον Ηρακλή και αυτός δοκίμασε να το τρυπήσει με το σπαθί του, αλλά πάλι χωρίς αποτέλεσμα. Τότε πήρε το ρόπαλό του και προσπάθησε με χτυπήματα να το σκοτώσει. Το λιοντάρι όμως πήγε και μπήκε στην φωλιά του, μια σπηλιά στο βράχο με δυο εισόδους.

Ο Ηρακλής μάζεψε μεγάλες πέτρες, έκλεισε καλά την μια είσοδο και μπήκε από την άλλη μέσα στη σπηλιά. Μόλις είδε το λιοντάρι ο Ηρακλής όρμησε πάνω του και άρχισε μια θανάσιμη πάλη μεταξύ τους. Πάλευαν ώρα πολλή ώσπου ο Ηρακλής κατάφερε να τυλίξει τα μπράτσα του γύρω από το λαιμό του θηριού και να τα σφίξει τόσο δυνατά, που από το μισάνοιχτο στόμα του άρχισε να τρέχει αφρός ανακατεμένος με αίμα· το ζώο τίναζε ολόκληρο το κορμί του απελπισμένα προσπαθώντας να ξεφύγει από την θανατερή λαβή· κάθε

προσπάθεια όμως ήταν μάταιη. Σε λίγο το τεράστιο λιοντάρι άφησε την τελευταία του πνοή και σωριάστηκε στο χώμα. Αφού σκότωσε λοιπόν το λιοντάρι ο Ηρακλής, το φορτώθηκε στους ώμους του και γύρισε στις Κλεωνές. Ήταν ακριβώς η τριακοστή μέρα από τότε που είχε φύγει, γι' αυτό και ο Μόλορχος, που δεν τον έβλεπε να γυρίζει, υπέθεσε πως τον κατασπάραξε το λιοντάρι και ετοιμαζόταν να του θυσιάσει το κριάρι και να τον τιμήσει σαν ήρωα. Πάνω στην ώρα όμως, παρουσιάστηκε μπροστά του ο Ηρακλής με το σκοτωμένο λιοντάρι στους ώμους. Ο βοσκός χάρηκε πολύ που τον είδε και που ο τόπος είχε γλιτώσει από τον τρόμο του θηριού· του είπε πως τον νόμιζε για χαμένο και του ετοίμαζε την θυσία. Ο Ηρακλής όμως του θύμισε τη συμφωνία και έτσι θυσιάσαν το κριάρι στον Δία Σωτήρα.

Σε ανάμνηση της νίκης αυτής, ο Ηρακλής όρισε να γίνονται αγώνες στη Νεμέα. Οι αγώνες αυτοί, στους ους οι νικητές στεφανώνονταν με αγριοσέληνα, ονομάστηκαν *Νέμεα* και έγιναν πολύ ξακουστοί αργότερα. Ύστερα ο Ηρακλής πήρε πάλι το νεκρό λιοντάρι και γύρισε στις Μυκήνες να το δείξει στον Ευρυσθέα. Από όπου περνούσε έτρεχε ο κόσμος να δει, έστω και νεκρό, το φοβερό λιοντάρι, μα περισσότερο για να θαυμάσει τον γενναίο άντρα που μπόρεσε να τα βάλει μ' ένα τόσο άγριο θηριό και να το σκοτώσει

Τέλος έφτασε στις Μυκήνες, ανέβηκε στο παλάτι του Ευρυσθέα και του έδειξε το λιοντάρι. Ο Ευρυσθέας χωρίς να το δείξει, θαύμασε την αντρεία του Ηρακλή, αλλά πιο πολύ τη φοβήθηκε. Καταλάβαινε πως ένα τόσο γενναίο και δυνατό παλικάρι δεν είναι εύκολο να το στείλει στο θάνατο. Αντίθετα, άρχισε να σκέφτεται πως με την τόση δύναμη και την αντρεία του θα μπορούσε κάποτε ο Ηρακλής να γίνει επικίνδυνος και για εκείνον. Γι' αυτό θα ήταν φρόνιμο να μένει έξω από την πόλη. Του απαγόρευσε λοιπόν στο εξής να μπαίνει μέσα στα τείχη. Τα τρόπαια και τις αποδείξεις από τους άθλους θα έπρεπε να τα δείχνει έξω από τις πύλες. Τόση ήταν η τρομάρα που πήρε ο Ευρυσθένης και τόσο φόβο είχε από τον Ηρακλή, που διέταξε να του κάνουν ένα μεγάλο χάλκινο πιθάρι και να το χώσουν μέσα στην γη, για να το έχει καταφύγιο και να μπορεί να κρύβεται όταν θα φοβάται ή όταν θα νομίζει ότι κινδυνεύει. Από δω και πέρα λοιπόν ο Ευρυσθέας από το φόβο του δεν έβγαινε πια από το κάστρο, παρά διέταζε τους άθλους του Ηρακλή με ένα μαντατοφόρο, τον Κοπρέα,

γιο του Πέλοπα από την Ηλεία.

Ο Ηρακλής ήθελε να κρατήσει το δέρμα του θηριού ως ανάμνηση του ανδραγαθήματός του, αλλά και για να τον προστατεύει από κάθε εχθρό. Πώς όμως να του το βγάλει από το σώμα που δεν μπορούσε να το διαπεράσει ούτε σίδηρο, ούτε πετρά, ούτε τίποτε άλλο; Τότε του ήρθε μια ιδέα να χρησιμοποιήσει τα ίδια τα νύχια του λιονταριού. Έτσι μπόρεσε και ίσχυσε το δέρμα στην κοιλιά από την μια άκρη ως την άλλη, το έβγαλε, και το φορούσε από τότε συνέχεια σαν πανοπλία, με το κεφάλι του θηριού για περικεφαλαία και όλο το άλλο τομάρι ριγμένο στη ράχη του.

❖ Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Η Λερναία Ύδρα είναι μυθικό ον με επτά ή εννέα κεφάλια, το οποίο σκότωσε ο Ηρακλής στον δεύτερο από τους δώδεκα άθλους του. Καρπός της Έχιδνας και του Τυφώνα, η Λερναία Ύδρα ήταν αθάνατη. Δρούσε στην περιοχή Λέρνη - βαλτότοπος που βρίσκεται νότια του Άργους - απ' όπου πήρε και το όνομά της. Το άντρο της βρισκόταν στους πρόποδες του όρους Ποντίνου, κοντά στην *Πηγή της Αμυμώνης*. Σύμφωνα με τον μύθο, όταν ο Ηρακλής έκοβε ένα κεφάλι, έβγαιναν δύο. Μόνο καίγοντάς το με φωτιά κατάφερε να σταματήσει τον πολλαπλασιασμό και αυτό το κατάφερε με την βοήθεια του ανιψιού του Ιολάου. Το τελευταίο κεφάλι, που ήταν και το κεντρικό κι αθάνατο, το έκοψε και το έθαψε στη γη για να μην ξαναζωντανέψει. Από το αίμα της ο Ηρακλής έκανε τα βέλη του δηλητηριώδη. Από το δηλητήριο αυτό δεν γλύτωσε ούτε ο ίδιος, ούτε και ο Κένταυρος Χείρωνας.

